

ה"ת 19726/12/21 - אושרת עדשה נגד תחנת משטרה - בת ים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 19726-12-21 עדשה נ' תחנת משטרה - בת ים (מרחב איילון)

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקשת:
נגד
אושרת עדשה

המשיבה:
ב"כ המבקשת: עו"ד אייל דביר
ב"כ המשיבה: עו"ד אבישי דויטש, לה"ב
תחנת משטרה - בת ים (מרחב איילון)

ה ח ל ט ה

החלטה זו עניינה בבקשתה של אושרת עדשה (להלן: המבקשת), לפי סעיף 10א לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 (להלן: החוק, או חוק צער בעלי חיים) להשבת כלבה, שנתפס והוחרם על פי החוק (להלן: הבקשה).

רקע עובדתי

1. ביום 17.11.2021 נתפס והוחרם כלבה של המבקשת, מאנץ' (להלן: מאנץ', או הכלב), על פי סעיף 8 לחוק צער בעלי חיים. התפיסה בוצעה עקב חשד לאלימות שהופעלה כלפי מאנץ' על ידי מתן עדשה, בן זוגה של המבקשת (להלן: עדשה).

2. אל בית המשפט הוגשו מסמכים שונים במסגרת הבקשה, מהם עלה כי לאחר החרמתו של מאנץ', פנתה המבקשת אל השירותים הווטרינריים במשרד החקלאות (להלן: השירותים הווטרינריים) בבקשות להשבתו (ביום 21.11.2021, וכן בתאריך 30.11.2021). עוד עלה, כי בקשותיה של המבקשת - נדחו (במכתבים מאת השירותים הווטרינריים מיום 25.11.2021, ו-5.12.2021, בהתאמה) (להלן: מסמכי הסירוב).

3. מסמכי הסירוב העלו, כי התרשמות השירותים הווטרינריים היתה, שקיים יסוד סביר לפגיעה חוזרת במאנץ' על ידי עדשה. ד"ר איילת שמואלי גולדין, רופאה ווטרינרית מאגף רווחת בעלי חיים (להלן: ד"ר גולדין), החתומה על מסמכי הסירוב, נימקה את התרשמותה בכך שעדשה התנהג באלימות כלפי מאנץ', ולא באופן חד פעמי; כמו כן ציינה הווטרינרית, כי מאנץ' הוחזק קשור שלא בהתאם לדרישות הדין, וקיים חשש לפיו המבקשת ומשפחתה אינם בעלי ידע בגידול והחזקת כלבים.

4. נוכח סירוב המדינה להשיב לה את מאנץ', פנתה המבקשת ביום 9.12.2021 לבית המשפט, בעתירה זו.

המבקשת נימקה בקשתה בכך, שבניגוד לנטען על ידי השירותים הווטרינריים, היא ומשפחתה התנהגו אל מאנץ' באופן תקין ואף למעלה מכך; היא הוסיפה, ביחס לאלימות שהופעלה כלפי הכלב, שהיה מדובר ב"התפרצות זעם", אשר לשיטתה "לא נגרמה באופן ספונטני וללא שליטה כלל אלא לאירוע זה קדם מעשה שעשה הכלב בדמות צרכיו בדשה (הטעות במקור) ומר עדשה דרך על צרכיו שהיה יחף. וזה עורר את התקף הזעם".

המבקשת ציינה בבקשתה, כי עדשה פנה לטיפול לצורך שליטה במעשיו, וכן הוסיפה, בין היתר, שהיא "מתחייבת למנוע מבעלה את הטיפול בניקוי הגינה וצרכי הכלב". המבקשת ציינה עוד, כי הכלב נדרש למשפחה על מנת לטפל בבנה הקטין, הסובל מבעיות שונות, וכן כי החרמתו של מאנץ' עלולה להוביל להידרדרות במצבה הרפואי שלה.

אל בקשת המבקשת צורפו המסמכים הבאים: מסמכים רפואיים מאת מכבי שירותי בריאות בקשר לקטין; תצהירים מאת שכנים וקרובים למבקשת ועדשה (יעקב אשר, רחל אשר, דניאל לאמעני, עדן מורדי, סיגל, קובי ארועי, סוזי מועלים); מסמך מאת המרכז הרפואי וטרינרי מיום 30.11.2021, מסמך רפואי ביחס למבקשת מאת משרד הבריאות מיום 27.10.2021; מסמך מאת קובי קאולי בקשר למתן עדשה מיום 30.11.2021; תצהיר מאת מתן עדשה, ותצהיר מאת המבקשת.

5. המשיבה, מדינת ישראל באמצעות תביעות להב 433 (להלן: המשיבה) התנגדה לבקשה. מתגובת המשיבה מיום 15.12.2021 עלה כי טעמי הסירוב היו נעוצים בחובה לשמור על שלומו ובטחונו של הכלב מאנץ'.

6. ביום 30.12.2021 התקיים דיון בבקשה, במסגרתו חזרה המבקשת, באמצעות בא כוחה, עו"ד אייל דביר, על עיקרי בקשתה; עוד נטען על ידי המבקשת, כי "הכלב תפוס ללא צו", וכן הושמעה טרזניה על כך ש"התיק יצא לתקשורת".

7. בא כוח המשיבה, עו"ד אבישי דויטש, חזר בטיעוניו על עיקרי התנגדות המשיבה להשבת מאנץ' אל המבקשת והפנה את בית המשפט לראיות שנתפסו במסגרת חקירת התיק נגד עדשה במשטרה. ב"כ המשיבה הוסיף כי "אנו מתנגדים בתוקף להחזרת מי שמבחינתו הוא חסר ישע לחלוטין. מדובר על בעל חיים אבל לא רואים שום היגיון להחזיר בעל חיים נפגע שעבר התעללות כה מתמשכת... אנחנו לא חושבים שיש שום היגיון להחזיר לגורם הפוגע בו ולמשפחה שמודעת למצב". עוד הוברר, כי מעבר להחרמת הכלב, שוקדת המדינה על הכנת כתב אישום נגד עדשה.

8. ד"ר גולדין התייצבה אף היא לדיון, ומסרה לבית המשפט חוות דעת ערוכה כדין על ידה, מיום 24.11.2021 (ת/2); היא השיבה, לשאלת בית המשפט, שניסה לברר האם ניתן תחת תנאים מסוימים להחזיר את הכלב למבקשת, כי: "אין לי דרך ממשית לפקח ולראות אם השבת הכלב לבעליו תופסק ההתעללות"; בהמשך אמרה: "... הכלב יכול למצוא משפחה ולהמשיך בחייו אבל שהם יטפלו בעצמם וימצאו את הדרך אבל הכלב הוא, אני

רוצה שהוא (מאנץ', ש.ב.) ימשיך בדרכו ויעזוב את המקום שהתעללו בו... הכלב צריך לחכות במתקן שהוא (עדשה, ש.ב.) יהיה בסדר?".

9. המבקשת ועדשה פנו גם הם, בעצמם, לבית המשפט, וביקשו שמאנץ' יוחזר אליהם; עדשה טען כי מקרה האלימות שתועד (ראו פירוט בהמשך) היה "חריג", ובהמשך אמר, בין היתר: "... זה יכול לקרות לכל אחד. אני לקחתי אחריות על המעשים שלי, ואני מטפל במעשים שלי ואין לי עבר פלילי. אני לא יודע מה זה משטרה. ביום שלקחו אותי הכלב היה לידי וליקק אותי, השוטר גם רשם שהכלב לא מפוחד. בדוחות רשום שלא קרה כלום לכלב. אני מדבר על פגיעה פיזית. אני פגעתי בכלב וזה נשמה וזה כמו ילד. אני רק מבקש לא סליחה, אני לא מבקש שתסלחו לי, זה לא היה צריך לקרות. אני עובר פחדים עד היום..."

אשתו של עדשה, המבקשת, בעלת הכלב, פנתה אף היא לבית המשפט ואמרה, בין היתר: "זה לא מקרה רגיל של התעללות, יש לי בעל שמעיד והוא יודע שכל התנהגות שלו היום נבדקת וזה לא חשוב כלפי מי. הוא לא שיקר והוא הודה בזה והביע חרטה. שבוע ימים הוא ישב בבית ובכה ולא עבד ואני כבר לא יכולתי לשאת את זה. הוא הולך לטיפולים והתחלנו טיפול זוגי. אני מבקשת שתיתן לי איזה תנאים שתראה ואעמוד בהם רק לא להרחיק את הכלב מהבית".

10. דבריו של עדשה ושל אשתו נגעו בלבי. פשוט כך. עדשה מירר בבכי בבית המשפט, וניכר כי הוא מתחרט על מעשיו. על כן, הצעתי מתווה לפיו יוגש כתב אישום, עדשה יודה בו, ובמסגרתו יופנה לטיפול אצל שירות המבחן, כך שבית המשפט יוכל לעקוב אחר הטיפול של עדשה, אם בשליטה בכעסים, ואם בכלל, אגב השבת מאנץ' למבקשת.

עו"ד דויטש השיב, על דעת הוטרנירית גולדין, כי בלא תקופה ממשית של טיפול בעדשה - לא ניתן יהא להחזיר את מאנץ' לרשותה של המבקשת, ועל כן דחתה המדינה את ההצעה האמורה.

11. לאחר הדברים האלה, ומשכשלו מאמציי להביא את הצדדים לעמק השווה, עיינתי בחוות הדעת המפורטת והמנומקת של ד"ר גולדין, ולאור הסרטונים בהם צפיתי - הצעתי למבקשת לסגת בה מן הבקשה, תוך שנתתי בידה שבוע ימים להרהר בדבר. בחלוף שבוע ימים, ביום 4.1.22, הודיעה המבקשת כי היא עומדת על בקשתה; מכאן, החלטתי זו.

דיון והכרעה: בלתי אפשרי ובלתי מוסרי להשיב את מאנץ' למבקשת

12. סעיף 10 לחוק צער בעלי חיים קובע כי אין להשיב כלב אל בעליו או למחזיק בו, אם יש יסוד סביר להניח שהבעלים או המחזיק יעברו עבירה לפי חוק צער בעלי חיים.

13. אשר לנטל הראייה, נקבע במסגרת עפ"א (מחוזי ב"ש) 33135-08-18 **מדינת ישראל נ' ניסני** (4.12.2018) (להלן: עניין ניסני), כי "הנטל בהליך זה אינו הנטל של ההליך הפלילי. אין צריך להוכיח החשדות להתעללות מעבר לספק סביר. השאלה היא, כפי שהגדיר המחוקק, אם יש לבית המשפט 'יסוד סביר להניח שהבעלים או המחזיק כאמור יעברו עבירה לפי סעיף זה'. לצורך התשובה על שאלה זו, **די בהחלט באינדיקציות טובות, היכולות לשמש כראיות מנהליות, מאירוע אחד או מריבוי אירועים**".

עוד נקבע כי: "למעשה, לפי הדין, **הנטל על המבקש** להחזיר אליו בעל חיים לשכנע כי, למרות הנתונים ששכנעו את הממונה, אין 'יסוד סביר להניח' שבעל החיים מצוי בסיכון לביצוע עבירות כלפיו, אם יוחזר לבעלים, או כי ניתן להקטין הסיכון באמצעי אחר שחומרתו פחותה".

בית המשפט המחוזי קבע עוד, כי במקרה "גבולי", כאשר כפות המאזניים מעויינים - בעל החיים לא יוחזר, וזאת בהתאם לכללי דיני הראיות הרגילים (הבעלים הוא "המוציא מחברו", ועליו נטל השכנוע).

14. במקרה דנא, הראיות שהוגשו לבית המשפט, כמפורט להלן, הן חד-משמעיות, והן מצביעות על סיכון ממשי מפני עדשה כלפי מאנץ', הרבה מעבר ומעל לרף הנמוך של "יסוד סביר להניח".

15. הוכח, והלכה למעשה לא היה הדבר במחלוקת בין הצדדים, כי ביום 17.11.2021 תקף עדשה את מאנץ', תוך אלימות קשה. תמונה אחת טובה יותר מאלף מילים, כידוע, ובהתאמה - הסרטונים שהוגשו לבית המשפט, אותם צילם שכן שגר קרוב אל עדשה והמבקשת (להלן: השכן), דיברו בעדם היו קשים לצפייה. בסרטונים נראה עדשה, רק בין היתר, מטיח את מאנץ' ברצפה בחוזקה, מכה אותו בפניו בחוזקה (כאילו נותן אגרוף בפניו עוד הוא על הרצפה), מושך ברצועתו בכוח, ובאופן אלים, מכה אותו עם יעה, בועט לעברו חפץ מסוים, מרים אותו מצווארו ומטיחו אל הקיר, כך שהכלב נפל על גבו, צועק עליו ומאיים עליו.

16. לא היה מדובר ב"סתם" התנהגות שאינה תקינה ביחס לכלב, או בחוסר רגישות כלפיו: עדשה תקף את מאנץ', באלימות קשה, פעם אחר פעם (כאשר יש הפסקה בין תקיפה לתקיפה כאשר הלה נכנס ויצא לבית ומשם לחצר, שם נמצא הכלב, במהלכה יכול וראוי היה כי עדשה יירגע), והכל - ללא רחם, כשהכלב מיילל, מפוחד ובוכה ממש.

17. המבקשת ניסתה להסביר בבקשתה שלא היה מדובר בהתפרצות זעם "סתם", אלא שהכלב עשה את צרכיו בדשא, עדשה "היה יחף", והתרחשות זו היא שהעלתה את חמתו של בעלה. המבקשת גם התחייבה, בין היתר, שהיא תמנע מעדשה לעסוק ב"היגיינת הכלב".

גישתם של עדשה והמבקשת, מגלמת חוסר הפנמה, וחוסר הבנה של חומרת האירוע; אין כל נפקות לכך אם היתה "סיבה" לאלימות אם לאו. אדרבא: הניסיון להסביר את האלימות על רקע "צרכים בדשא" מוביל למסקנה ברורה שקיים חשש ממשי להמשך התנהגות אלימה כלפי מאנץ' בביתם של המבקשת ועדשה, שכן סביר שהכלב ימשיך

לעשות צרכיו באותו האופן, כמנהגם של כלבים.

18. הגם שלטעמי די באירוע בחד-פעמי (אך הנמשך לאורך זמן) אשר צולם, בכדי לדחות את הבקשה, הרי שהחלטה זו מתחייבת, ביתר שאת, לנוכח החשד כי מאנץ' ספג אלימות באופן יום יומי, במשך כחודש ימים.

השכן - שבפניו מסיר בית המשפט את הכובע, על כך שלא עמד דם חברו (הכלב הרי הוא חברו הטוב של האדם) - סיפר בעדותו במשטרה כי "... יש לו (לעדשה, ש.ב.) כלב מסוג לברדור והוא **כל הזמן מרביץ לו, אני כל יום שומע את הכלב בוכה, נובח, בוכה ששומעים שזה ממכות**. היום התחלתי לצלם אותו בפלאפון האישי שלי בוידאו, וכפי שרואים בסרטונים הוא מושך אותו באכזריות, אגרופים לפנים, ונותן לו בעיטות, זורק עליו חפצים, **ממש כואב, כואב לראות, הכלב בוכה וזה נורא לראות ולשמוע ככה כל יום. אי אפשר ככה יותר**"; ובהמשך: "**זה על בסיס יום יומי. הכלב עושה קקי בתוך הבית והוא התחיל להתחרפן עליו**... זה נורא מה שהוא עובר שם".

למען הסר ספק, לא שוכנעתי, אף לא נטען, שמדובר בהפללת שווא או בשכן חורש רע. השכן מסר שאין היכרות בינו לבין המבקשת או עדשה. יתרה מזו, ובכך העיקר, לא אלאה מלומר: התמונות בסרטונים מדברים בעדם, כך שאין חשש כי מדובר בסכסוך שכנים או בשכן שסתם קצה נפשו בנביחות, למשל.

19. עדשה מצידו, הודה אמנם במעשיו האלימים (אלה שצולמו ותועדו), אולם בכל הנוגע לשאר החשדות נגדו - ניער חוצנו לחלוטין. הכחשה גורפת זו (של אלימות שלא צולמה), מטילה צל מסוים על לקיחת האחריות מצידו ביחס לאירוע המתועד (יוער כי בתחילה טען עדשה בפני המשטרה שהוא בעט במאנץ' "פעם אחת"; בחקירתו במשטרה אמר "זה אף פעם לא קרה לי"; "איבדתי קצת את העשתונות").

20. אל נוכח האלימות הקשה שתועדה בסרטונים, יחד עם עדותו של השכן כפי שתוארה לעיל, מתחייבת איפוא המסקנה כי קיים יסוד סביר להניח, ולמעלה מכך, להמשך התנהגות אלימה כלפי מאנץ', בביתם של המבקשת ועדשה.

21. לא למותר לציין, כי לא רק אלימות גרידא הופעלה כלפי מאנץ'; מהראיות עלה, שהוא היה קשור בשטח קטן שאינו עולה בקנה אחד עם הדין (ת/2); ד"ר גולדין הטעימה כי קשירה זו, למשך זמן ממושך וללא הוצאת הכלב לטיול, פוגעת במאנץ', ומן הסתם גם היא שהובילה אותו לעשות את צרכיו שם, באיזור בו הוא היה קשור.

22. בהחלטתי ראיתי לנגד עיני גם את קביעותיה של ד"ר גולדין בחוות דעתה, כך: "**קיים חשש שהתנהגות האלימה של בעלים כלפי הכלב מתוך תסכול או איבוד עשתונות מסיבה כזו או אחרת, עלולה לחזור על עצמה וההתייחסות כלפי הכלב כ'שק חבטות' על לא עוול בכפו, איננה מקובלת. משיכות חזקות המתבצעות בהפעלת כוח בלתי סביר, הפלת הכלב על גבו, בעיטות והכאה של הכלב בחלקי גופו בחוזקה ולאורך זמן עלולות לפגוע קשות בבריאותו ולסכן את חייו של הכלב**: הוא עלול להיפצע, להיפגע באיבריו הפנימיים ולפתח התנהגות חרדתית וחששנית. קל וחומר, כשמדובר בכלב צעיר אשר טרם סיים את כל

שלבי גדילתו, בעל מערכת שרירים ושלד שברירית יותר ותהליך עיצוב אופיו והתנהגותו תלויים באירועים ובאנשים שמסביבו. הפצעים באיזור שק האשכים מעידים על כך שכנראה בעל הכלב השתמש בחומר או אביזר ניקוי לא מתאימים על מנת לנקות את הכלב ובכך פצע אותו באזור זה. **אין ספק כי העובדה שהכלב לא נפגע באופן קשה מבחינה בריאותית או מנטלית הינה בגדר מזל הטוב של הכלב כיוון שתוצאות ההתעללות היו בהחלט יכולות להיות קשות.** חשוב לציין כי ישנם מקרי אלימות דומים כלפי כלבים, בהם הכלב אינו נפגע פיזית אך מצבו המנטלי וההתנהגותי נפגע, ולעיתים ללא יכולת שיקום"; ובהמשך: **"למיטב הערכתי המקצועית מדובר בהתעללות חמורה בבעלי חיים, אשר נעשתה במודעות, גרמה סבל רב לבעל החיים וחסרת צידוק".**

23. בענין ניסני קבע בית המשפט, כי - "... ככל שקיימת זכות להחזיק בעלי חיים, מכוח זכות לחופש הקניין או מכוח חופש כללי אחר, אין ספק כי זכות זו כפופה לחובות הערכיות הנובעות מחוק צער בעלי חיים, ואין מדובר בקנין מיטלטלין 'רגיל'. הרי החוק מתיר, ואף מחייב, להפקיע את הבעלות במקרים המתאימים, עקב שיקולי צער בעלי חיים. כך או כך, במסגרת הליך זה, השאלה היא אם בעל החיים נמצא בסיכון אם יושב למחזיק, והאם ניתן להגן על בעל החיים מסיכון כזה, על ידי פגיעה שמידתה פחותה בזכויותיו של המחזיק".

24. במקרה דנא, לא שוכנעתי, למרבה הצער, ורחוק מכך, שניתן להגן על שלומו ובטחונו של מאנץ', באופן שיפגע פחות במבקשת ובמשפחתה, כמוסבר להלן.

אשר לטיפול בו השתלב לאחרונה עדשה: מעבר לכך שלא ברור טיבו ומהותו של הטיפול האמור (פסיכותרפיה באמצעות אומנות), הרי שעלה מהמסמך שהוגש לבית המשפט, החתום על ידי קובי קאולי, כי עדשה כבר טופל אצלו בעבר, במסגרת של 20 טיפולים. עוד עלה מהמסמך האמור, כי עדשה פנה אל קאולי שוב לאחרונה, **לאחר** האירוע האלים, כשבוע לפני יום 30.11.2021.

ברי כי לא ניתן לומר כי עדשה החל הליך טיפולי משמעותי; אכן, הוא פנה למטפל, והביע רצון להשתלב בטיפול, אולם כל זאת **כשבוע** לפני המצאת המסמך, ולמיטב הבנתי, ללא קיומה של פגישה טיפולית אחת, לרפואה. ודוק: אפילו היו מתקיימות גם מספר פגישות טיפוליות (רק תיאורטית) אין די בכך כדי להצביע על שינוי שורשי עמוק ויסודי, כזה שנדרש אצל עדשה, על מנת לאפשר לו להחזיק שוב בבעל חיים.

בהחלט יתכן, וכך אני מקווה, כי בעתיד ישלים עדשה הליך טיפולי משמעותי, שבסופו ישנה את גישתו, דרכיו, התנהגותו, ויבין את המניעים הפנימיים למעשיו האלימים, ויש לקוות שכך יהא; ברם, בשלב זה, לא ניתן להפחית את הסיכון הנשקף מפניו כלפי מאנץ' (בוודאי לא באופן בר-פיקוח), וכלפי בעלי חיים בכלל. אם יחזיר בית המשפט למי שמתעלל בבעל חיים את קורבנו רק בשל רישום לטיפול, או אף תחילת טיפול - ניתן יהא לסתום הגולל על האפשרות ועל האפקטיביות של החרמת בעלי חיים שעברו התעללות מידי בעליהם או מחזיקיהם.

25. צודקת, איפוא, המשיבה, וצודקת ד"ר גולדין: הואיל ואין בנמצא אמצעים כלשהם בהם יש להבטיח את שלומו

של מאנץ', הרי שאין מנוס מדחיית הבקשה, כך שהשירות הווטרינרי יוכל לפעול לכך שמאנץ' ייקלט אצל משפחה שתנהג בו כראוי, בחום ובאהבה, כיאה.

26. אדגיש שוב: לא נעלם מעיני כאבה האמיתי של המשפחה, של המבקשת, וגם של עדשה עצמו, ובוודאי גם של ילדיהם הקטינים, אשר כואבים את עזיבתו של מאנץ' את ביתם; אני מאמין כי עדשה והמבקשת אוהבים, באמת את מאנץ'. אולם, אין בכך כדי לשנות, ואפנה לדברים שקבע בית המשפט המחוזי בעניין ניסני בנושא זה: "... גם אהבת אמת אינה שוללת התעללות, כפי שאנו רואים לא פעם גם ביחסים עם ילדים, בני זוג או הורים זקנים, למרבה הצער והבושה...".

27. אסיים בקביעת בית המשפט העליון במסגרת רע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ (22.6.1997):

"...תחושת-הלב - כי התעללות בבעל-חיים, התאכזרות אליו, עינויו, הינם מעשים בלתי מוסריים, בלתי הגונים ובלתי הוגנים. תחושת החמלה שאנו חשים כלפי בעל-חיים שמתעללים בו נובעת ממקום עמוק בלבנו, מרגש המוסר שבנו, רגש הנחרד נוכח פגיעה בחלש ובחסר-ההגנה. צאינו מלידה להגן על החלש, ובעלי-חיים הם חלשים. בעל-חיים ליד האדם הוא כילד, תמים וחסר-הגנה. התעללות בילד תזעזע אותנו וכן היא התעללות בחיה. החיה - כמוה כילד - הינה תמימה. אין היא מכירה ברוע ואין היא יודעת כיצד להתמודד עמו. החיה מתקשה להגן על עצמה מפני האדם, והמלחמה בין האדם לבין החיה היא מלחמה בין מי שאינם שווים. האדם מצווה אפוא להגן על החיה כחלק מן הציווי המוסרי להגן על החלש. מצוות צער בעלי-חיים באה, אפוא, להגן על בעלי-החיים באשר הם, יצורים שהאלוהים נתן בהם נשמה. כל מי שאלוהים בלבבם, יעשו ככל שיוכלו - איש-איש ממקומו - כדי שהאדם לא יענה בעלי-חיים, לא יתאכזר אליהם ולא יתעלל בהם. ומלבו של האדם נחצבה ההלכה ונחקקו החוקים להגנת בעלי-החיים". (ההגשה לא במקור, ש.ב.)

28. בשולי הדברים, ראיתי לדחות את טענת המבקשת כי מדובר ב"מקרה ייחודי" שכן היא בעליו של מאנץ', ולא עדשה. אין כאן שום ייחודיות, שכן לא זו בלבד שהרחקה יכולה להיעשות גם מידי מחזיק (ולא רק בעלים), אלא שברור כי הבחינה האם נשקף למאנץ' סיכון היא מהותית, ולא טכנית; המבקשת ועדשה נשואים ומתגוררים יחדיו, ועל כן מדובר בטענה שאין בה ממש.

29. עוד ראיתי לציין כי אני דוחה את טענת המבקשת, שהועלתה בלשון רפה, כי תפיסתו של מאנץ' בוצעה שלא בהתאם לדין. מעבר לכך שלא הוצג בדל ראיה בקשר לכך, הרי שגם יציאה מתוך נקודת הנחה תיאורטית (ואיני קובע כך) שהיו פגמים כלשהם בתפיסה, אינה משנה את מסקנתי; זאת, מן הטעם הפשוט שלא הרי תפיסת חפץ שלא כדין (סם או אקדח, למשל), כהרי תפיסת בעל חיים, בשר ודם (ואף נשמה) שנשקפת סכנה לשלומה, ודומני שאין צורך להרחיב עוד הסבר בעניין זה (להעמקה ראו לעניין זה גם את עפ"א (נצ') 71010-12-20 סחייק נ' מדינת ישראל משרד החקלאות ופיתוח הכפר (28.1.2021), ו-ת"א (ראשל"צ) 26504-07-21 זרבאילוב נ' השירות הווטרינרי ראשון לציון (22.9.2021)).

30. עוד אינני מקבל את טענות המבקשת ועדשה, לפיהן יש להשיב אליהם את מאנץ', בשל העובדה שהם זקוקים לו על מנת לסייע לבנם הקטין. בעניין זה, מקובלת עלי עמדתה של ד"ר גולדין: היחס כלפי הכלב לא יכול להיות כאל "תרופה", "גורם עזר" או "גשר". גישת המבקשת ועדשה, המצמצמת את מהותו של בעל החיים, ומתמקדת ברצון שלהם להיטיב את מצבו של הקטין באמצעותו, מתיישבת עם חוסר הבנתם הבסיסית באשר להתנהלות תקינה כלפי בעל חיים (אמנם, המבקשת טענה בבקשתה שהיא "מסכימה" לכך שגם הכלב הוא "בעל זכויות" אולם עיקר טענותיה בבקשה התבססו על סיפוק צרכיו של הקטין באמצעות הכלב, ולא של הכלב).

אשר על כן, הבקשת נדחית.

המזכירות תמציא בבקשה העתק לצדדים.

זכות ערר: לכאורה מדובר בבקשה להחזרת תפוס, ועל כן קיימת לכאורה זכות לערור עליה. ברם, מדובר בהליך מיוחד לפי חוק צער בעלי חיים, הליך שאמור להיות מהיר ו"חד", מטבע הדברים ולנוכח מהות ה"תפוסים", תוך תקיפת החלטה של רשות מנהלית; על כן, גם למקרא החוק עצמו, ספק בעיני אם קיימת בכלל זכות ערעור או ערר בכגון דא, מעבר לבית משפט השלום. מכיוון שהצדדים לא טענו בענין, וסוגיה זו לא זכתה להתייחסות בפסיקה עד היום^[1], למיטב ידיעתי, אחתום במילים הבאות: **זכות ערר בהתאם לחוק.**

ניתנה היום, י"ב שבט תשפ"ב, 14 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

[1] עצם העובדה שנדונו עררים בפני בית המשפט המחוזי אי פה ואי שם אינה מלמדת בהכרח על קיומה של **זכות ערעור**.